

C_2022432RO.01000901.xml
14.11.2022

RO

Jurnalul Oficial al Uniunii Europene

C 432/9

Cerere de decizie preliminară introdusă de Fővárosi Törvényszék (Ungaria) la 11 august 2022 –
Global Ink Trade Kft./Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Cauza C-537/22)

(2022/C 432/11)

Limba de procedură: maghiară

Instanța de trimitere

Fővárosi Törvényszék

Părțile din procedura principală

Reclamant: Global Ink Trade Kft.

Pârât: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Întrebările preliminare

1)

Faptul că instanța dintr-un stat membru care se pronunță în ultimă instanță interpretează o decizie a Curții (adoptată sub forma unei ordonanțe ca răspuns la o cerere de decizie preliminară având ca obiect tocmai jurisprudența elaborată de aceeași instanță care decide în ultimă instanță) reprezintă o încălcare a principiului supremației dreptului Uniunii și a dreptului la protecție juridică efectivă garantat la articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”) în sensul că nu conține niciun element nou care ar avea sau ar putea avea ca efect anularea deciziilor anterioare ale Curții sau modificarea jurisprudenței naționale anterioare elaborate de instanța care decide în ultimă instanță?

2)

Principiul supremației dreptului Uniunii și dreptul la protecție juridică efectivă garantat la articolul 47 din cartă trebuie interpretate în sensul că principiul supremației deciziilor Curții se aplică și în cazul în care o instanță dintr-un stat membru care se pronunță în ultimă instanță invocă și hotărârile sale anterioare ca precedent? Se poate da un răspuns diferit în lumina articolului 99 din Regulamentul de procedură al Curții atunci când decizia Curții ia forma unei ordonanțe?

3)

Având în vedere articolul 167, articolul 168 litera (a) și articolul 178 litera (a) din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (1) (denumit în continuare „Directiva TVA”), precum și principiile securității juridice și neutralității fiscale, în contextul obligației generale de verificare a contribuabilului, indiferent de executarea și de natura operațiunii economice menționate în facturi, este posibil să se impună contribuabilului, ca o condiție a dreptului de deducere a TVA-ului – în lipsa unei dispoziții legislative relevante în statul membru – să aibă contact personal cu emitentul facturii sau să contacteze furnizorul sau numai la adresa de e-mail comunicată oficial? Se poate considera că aceste împrejurări indică o încălcare, constatată prin fapte obiective, a obligației de diligență care poate fi atestată din partea contribuabilului, având în vedere faptul că aceste împrejurări nu existau încă la momentul în care contribuabilul a efectuat verificările relevante înainte de începerea relației de afaceri, ci sunt elemente ale relației de afaceri dintre părți?

4)

O interpretare juridică și o practică elaborate într-un stat membru, prin care unei persoane impozabile care deține o factură în conformitate cu Directiva TVA i se refuză dreptul de deducere a TVA-ului întrucât persoana impozabilă nu a acționat cu diligența necesară în cadrul comerțului, deoarece nu a dovedit un comportament care să permită să se stabilească faptul că activitatea sa nu s-a limitat la simpla primire a unor facturi care să îndeplinească cerințele de formă impuse, chiar dacă persoana impozabilă a anexat toate documentele referitoare la operațiunile în litigiu și autoritatea fiscală a respins alte propuneri de probă prezentate de aceasta în cursul procedurii fiscale, respectând articolele sus-menționate din Directiva TVA și principiul neutralității fiscale și, mai ales, jurisprudența Curții, care, în contextul interpretării acestor dispoziții, impune autorității fiscale sarcina probei?

5)

În lumina articolelor sus-menționate din Directiva TVA și a principiului fundamental al securității juridice, se poate considera ca fiind un fapt obiectiv constatarea, în cadrul obligației de diligență, că emitentul facturii nu a desfășurat nicio activitate economică, în cazul în care autoritatea fiscală consideră că nu a fost demonstrată realizarea efectivă (deci existența efectivă) a unei operațiuni economice – care a fost documentată prin facturi, contracte și alte documente justificative contabile, precum și prin corespondență, și care a fost confirmată prin declarațiile societății de depozitare, precum și ale administratorului și angajatului contribuabilului—, iar această autoritate se întemeiază în acest sens numai pe declarația administratorului societății furnizoare care neagă existența acestei operațiuni, fără a ține seama de împrejurările în care a fost făcută această declarație, de interesele declarantului sau de faptul că, pe baza documentelor de la dosar, declarantul însuși a înființat societatea și, potrivit informațiilor disponibile, un mandatar a acționat în numele societății?

6)

Dispozițiile Directivei TVA referitoare la deducerea TVA-ului trebuie interpretate în sensul că, atunci când autoritatea fiscală descoperă, în cursul procedurii fiscale, că bunurile care apar pe facturi sunt de origine comunitară și că contribuabilul este al doilea membru al unui lanț [de livrări], modul de concepere a acestui model – ținând seama de faptul că bunurile de origine comunitară sunt scutite de TVA, astfel încât primul cumpărător maghiar nu are dreptul de deducere a TVA-ului, ci numai al doilea membru al lanțului – este un fapt obiectiv suficient ca atare pentru a dovedi evaziunea fiscală, sau, și în acest caz, autoritatea fiscală trebuie să stabilească, pe baza unor fapte obiective, care membru sau membri ai lanțului au comis evaziune fiscală, care a fost modul său de operare și dacă contribuabilul a știut sau ar fi putut să știe despre

aceasta dând dovadă de diligență necesară?

(1) JO 2006, L 347, p. 1, Ediție specială, 09/vol. 3, p. 7.